

MARIJA POMAGA TETI

Tistega večera je bila ura že zdavnaj osem. Žane pa ni bilo še od nikoder. Končno je pozvonilo pri vratih. Stekla sem odpret. In pred vrati je stala Žana skupaj s svojo mamico.

»Dober večer,« sta pozdravili.

»Dober večer,« sem odgovorila in poklicala mami. Mami ju je povabila naprej in vprašala, kaj želita. Žana je začela razlagati o našem pogovoru v šoli in o tem, da bi rada videla Marijo in ... prosila, ali je zraven lahko še njena mami, ker bi tudi ona rada videla, kako je, ko pride Marija na obisk ... Mami jo je ustavila in rekla:

»Pri nas sta vedno dobrodošli in prišli sta ravno pravi čas. Pravkar smo hoteli začeti z molitvijo. Pridita.«

Nekoliko boječe sta vstopili v dnevno sobo, kjer so že sedeli vsi člani naše družine, zraven pa še Lana in njena babica. Ko sta vstopili, sem jima pokazala kip Marije romarice. Obstali sta pred njim in Žanini mami so po licu začele teči solze. Zdelo se mi je, da ji je zelo hudo. Mami jo je nežno objela in jo povabila, naj sede na stol. Žana se je usedla poleg nje na tla, jaz in Lana pa zraven Žane. Babica je začela moliti. Vsi smo bili zelo zbrani in smo glasno odgovarjali. Moj pogled je vsake toliko časa ušel k Žani. Še nikoli je nisem videla tako mirne. Med molitvijo sem jo prijela za roko in ji tiho rekla:

»Prosi jo kaj, Marija vse sliši. Tudi, če jo prosiš samo v svojih mislih in v svojem srcu.«

Ko smo končali molitev, nas je mami vse povabila na čaj in piškote. Takrat sta Žana in njena mami želeli oditi, pa ju je mami prepričala, da ostaneta in se podružita z nami. Pogovor je tekkel o vsem mogočem. Obe babici sta govorili o svojih izkušnjah z življenjem, molitvijo, mami je včasih kaj dodala, očka in dedek sta samo modro kimala, punce pa smo malo poslušale in se malo igrale. Ko je prišel čas, da se večer konča, je Žanina mami rekla:

»Hvala za današnji večer. Bilo je res lepo in vsi ste bili tako prijazni. Že dolgo se nisem imela tako lepo.«

Poslovala sem se od Žane in se pripravila na spanje. Tik pred spanjem pa sem v mislih rekla Mariji:

»Upam, da ti je bila moja prijateljica všeč. Dobra punca je. Le njeno srce je žalostno zaradi njenih staršev. Čuvaj jo, prosim.«

Naslednje jutro Žane ni bilo v šolo. Popoldne sem izvedela, da sta z mamo odšli na obisk k njenemu očetu, ki se je vrnil iz Amerike. Povabil ju je, naj nekaj časa preživita z njim. Bila sem vesela za Žano, ker se je srečanja z očetom res veselila.

Minil je teden dni in Žana se je vrnila v šolo. Navdušena je pripovedovala:

»Bila sem v toplicah z očkom in mamico. In bilo je res lepo. Očka in mamica sta se o vsem pogovorila in rekla sta, da bom spet poskusili živeti skupaj.«

»To pa je dobra novica.«

Od našega srečanja z Marijo je minilo že kar nekaj časa. Z Lano ugotavljava, da je Žana bolj vesela, kot je bila pred nekaj tedni. In tudi bolj zabavna je. Dan pred zimskimi počitnicami je bila še posebej vznemirjena. Zanimalo me je, zakaj.

Ogovorila sem jo:

»Žana, danes si pa res dobre volje. Lepo te je videti tako veselo in nasmejano.«

»Ja, jutri gremo na počitnice!«

»Kdo – gremo?« sem se začudila, saj vendar živi samo z mamo.

»Očka, mamica in jaz. Veš očka že nekaj časa živi z nama in lepo nam je. Zdi se mi da sta z mamo ponovno zaljubljena in res se razumeta med seboj. Te počitnice bodo najboljše do sedaj!«

»O, to pa je dobra novica.«

»Res je,« je rekla Žana in mi na uho šepnila: »To sem prosila tvojo Marijo tisti večer, ko sem bila pri vas.«

»In Marija je spet pomagala!«

Naloga

Pomagaj nekemu, ki potrebuje tvojo pomoč.